

RAFFAI SAROLTA

A BOLOND MEG A KÖLTŐ

Elmúlnának az izgalmak, a lázak?
Jelentőségük oda: így van ez.
A csorba tör, vagy kés merő alázat,
hisz mindünknek egyazon útja lesz.

De a bölcsesség árfolyama régi,
s a fizetségben egyenlők vagyunk.
A képlet: volt, van – és mire megérti
az ember, egy a jövő s a múlt.

Mert egyre megy. Hát elmúlnak a lázak,
a megrázkódtatás, a döbbenet,
lehetőség . . . a kedv, hogy igazában
még egyszer, újra önmagam legyek.

De így van? – Elhull madártoll, madárka,
s a vén, kaján föld szívet nem repsz.
Csak a bolondnak s költőnek nagy átka,
hogy vénhedten is mindig újra kezd.

A bolond meg a költő. Gödre szélén
sincs kora: elgyötörten is kamasz.
Ha szólni tudna még, hát szólna: Élmény!
– születni, múlni csaknem ugyanaz.

UTASSY JÓZSEF

VILÁG VILÁGA

Szerelem Kápolna-virága,
Nekem
Édes Egyetlenem,
Hazám,
Te Drága!

Kérdezd Illés kocsisomat,
honnan mennydörög e fogat,
mért is tértem meg-vissza-hozzád
mind kiforgatva sírodat:

Magyarország!

**En,
a te fényed,
napkeleti vőlegényed,
kit elcsaptak a háztól csúnyán,**

**ím,
itt fekszem rádvirradva,
pannon melled málnás csúcsán,**

**hogy combjaid holtágában
ülnék tort kesergőn:
Hadak csillagporos Útján
pirosra vált kendőm,
pirosra vált kendőm.**

**Ha százszor is kitagadnak,
én temetni el nem hagylok:
kihívón
keresztbe fektetlek a síron,
sárig szomorúfűz hajad
tíz ujjal vidítom,
tíz ujjal vidítom.**

**Micsoda kilátás nyílik tűzhányó melleidről!
Vakon is látom:
én az oltár előtt,
te az oltár mögött,
virágom, virágom.**

**Úgy
ölelsz át,
sejtjeim fájnak,
hátadba körmeim holdvilágárkot vájnak,
ezeregy fényévnnyi sáncot
mai,
holnapi bizáncok
ellen,
hogy védj magad:
Szerelmem,
Szerelmem Kápolna-virága,
Nekem
Édes Egyetlenem,
Világ
Világa.**